

သိမ်း

မိမိလန်းသော ရာဇဝင်

စိမ်းလန်းသော ရာဇဝင်

အခန်း (၁)

ဘေးစောင်းမြင်နေရသည့် မျက်နှာလေးက နုနုညက်ညက် ကလေး လှနေသည်။
နဖူးပြေပြေကလေးနှင့် နှာတံချွန်ချွန်ကလေးက ပေါ်လွင်သည်။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ ကော့ညွတ်နေသော မျက်နှာကလေး လေးကလည်း
ကြည်လဲ့နေ၏ ။ ဝတ်ဆင်ထားသော ဘလောက်စိအင်္ကျီ အပြာနုရောင် ပွပွလေးနှင့် အဖြူမှာ
အပြာနုအစင်းလေးတွေ ပါသော ခူးဖုံးဘောင်းဘီအပွလေး ဖြစ်သည်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အိမ်နေဝတ်စုံလေးနှင့်လည်း ဆင်းထည်ဝါက
ငေးကြည့်လောက်အောင် လှတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီမျက်နှာလေးက အခုလို အချိန်လေးမှာ ပဲ အေးချမ်းလှပနေ တာပါ။
ကျန်သည့်အချိန်တွေ မှာ တော့ ပူလောင်တင်းမာမှု များ နှင့် အမြဲ တမ်းလိုလို
ဒေါသကြီးနေတတ်သည်။

ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး ကိုမှ ပတ်သက် ဆက်သွယ်ချင်သည့် ယောက်ျားတွေ
ကိုလည်း ရွှေရွက်လွှာ အံ့ဩမိသည်။ ဆင်းထည်ဝါ အနား ကို ကပ်ဖို့မလွယ်တော့ သူမကိုပဲ
ချဉ်းကပ်အကူအညီတောင်းကြသည်။

"ကူညီပေးပါ ရွက်လွှာရယ်၊ နင်တို့က တစ်အိမ်တည်း အတူနေ ကြတာပဲနော်၊
ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး"

ဆင်းထည်ဝါနှင့် အောင်သွယ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းလာ သူတိုင်းကို
ရွက်လွှာ ခေါင်းခါငြင်းမိသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဆင်း ကိုယ် တိုင်က သဘောမကျသော
အလုပ်ကို ရွက်လွှာ မဝံ့ရဲပါ။ ဒါပေမဲ့

အခုတော့ ခေါင်းခါမရသော သူငယ်ချင်းက ပါလာပြီ။

"ငါ့ကို နင် ကူညီဟာ၊ နင်မှ မကူညီရင် မလွယ်ဘူး၊ နင် ငြင်းဖို့ မကြိုး စားနဲ့နော်
ရွက်လွှာ"

မင်းပျိုလွင်က သူမအပေါ် အမြဲတမ်း အနိုင်ယူနိုင်သူပီပီ အခု ကိစ္စမှာ လည်း
တစ်ဖက်သတ် တောင်းဆိုလာပြန်သည်။

"ငါ ကူညီတော့ကော ဆင်းက ချက်ချင်း ပြန်ကြိုက်မှာ မို့လား မင်းပျိုရယ်၊
စာလေး ဖတ်ကြည့်ပြီး ယစ်မူးပျော်ဝင်မယ့် မိန်းကလေး မှ မဟုတ်တာ"

"ရတယ် ပြဿ နာ မရှိဘူး၊ အဲဒါက ငါ့ကဏ္ဍ၊ အခု နင်သာ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း
လုပ်ပေးရင် ငါ တစ်ဝက်အောင်မြင်သွားပြီ"

အတင်းအကျပ် ပူဆာနေတော့ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းခါမရအောင်

ဖြစ်သွား၏ ။ မင်းပျိုလွင်က သူမရဲ့ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းမို့ စိတ်ကွက် မှာ
လည်း ကြောက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မင်းပျိုတောင်းဆိုသည့် အကူအညီကို ရွက် လွှာ
ကူညီပေးမိသည်။

သိပ်ခက်ခဲသော ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါ။ မင်းပျိုပေးလိုက် သော
စာအိတ်ပြာလေးကို ဆင်းထည်ဝါရဲ့ ကျောပိုးအိတ်လေးထဲက စာအုပ် တွေ ကြားထဲ
ညှပ်ထည့်ပေးလိုက် ရုံမျှသာ။

ဒီအ ဖြစ်က ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် တရားခံ ဘယ်သူလဲ သိသွား ခဲ့လျှင် အတော်
မလွယ်သည့်ကိစ္စ။

"နင် ဒီနေ့ စာမကျက်တော့ဘူးလား ရွက်လွှာ"

ကိုယ့်အတွေး :တွေ နင့် ကိုယ် ငိုငိုငိုလေး ဖြစ်နေတုန်း ဆင်းထည် ဝါရဲ့
အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

"ဟင် ဘာလဲဟင် ဆင်း"

ကုပ်ကျသွားသည့် မျက်ခုံးလေးတွေ အောက်က မျက်ဝန်းလေး တွေ က ရွက်လွှာကို စူးစူးနစ်နစ်လေး ကြည့်နေသည်။ ဒီအကြည့်တွေ ကို မြင်တော့ ရွက်လွှာ ရင်လေး တထိတ်ထိတ်တောင် ခုန်လာမိသည်။

"နင် ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါမေးတဲ့အသံက တိုးတိုးလေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် စာကျက်မှာ လား မေးနေတာ"

"ဪ အင်း ကျက်မှာ ပါ၊ ဟို အတွေ့ လွန်ပြီး ဘာမေးလိုက် မှန်း မသိလိုက်လို့"

ကိုယ့်မှာ က ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်နေတာမို့ အလိုလို ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေသည်။ စာကြည့်စားပွဲလေးဆီကို လျှောက်ခဲ့ ချိန်အထိ ဆင်းထည်ဝါ အကြည့်တွေ လွှဲဖယ်မသွားသေးတာ စိတ်က သိနေပြီးသား။

"ရွက်လွှာ နင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလား၊ နေမကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး၊ ထမင်းစားတာ များ သွား တော့ ပြည့်အင်အင်ကြီး ဖြစ်နေလို့"

အကြောင်းပြချက်ပေးလိုက် တော့ ဆင်းထည်ဝါ ဘာမှမပြော တော့ဘဲ စာကြည့်စားပွဲလေးဆီ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ သူမနှင့်ဆင်းတို့ စာအတူကျက်တာဆိုပေမယ့် ပေနစ် ဆယ်လောက်ကွာ သော အခန်းထောင့်တွေ မှာ ကိုယ့်စားပွဲနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်စာကြည့်စားပွဲမှာ ကိုယ်ဝင်ထိုင်ကာ စာအုပ်တွေ ကို လှန် လှောနေပေမယ့် စိတ်အာရုံက ဆင်းဆီမှာ ပဲ ရှိနေ၏ ။

စာအုပ်တွေ ကိုသာ လှန်ကြည့် ဖြစ်ရင်တော့ မင်းပျိုရဲ့ စာအိတ် ပြာလေးကို ဆင်း အသေအချာ တွေ့ မှာ ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါဆိုရင်တော့ အံ့ဩသွားမည် လား။ အရေး ကြီးတာက သူမ ဒီစာလေးကို ထည့်လိုက် တာ မသိဖို့ပဲ ဖြစ်၏ ။

"ဪ ရွက်လွှာ မေ့နေလို့၊ မနက်က မင်းကျောင်းသွားတော့

ဖုန်းလာသေးတယ်"

"ဘယ်သူ့ဆီကလဲ ဆင်း"

"ကောင်မလေး တစ်ယောက် အသံပဲ၊ ဘယ်သူလို့တော့ ပြော မသွားဘူး"

ဆင်း စကားကြောင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော ရင်က နည်း နည်းတော့
လျော့ကျသွားခဲ့ပါသည်။ ဒီဖုန်းက မင်းပျိုက ကြည်ဖြာကို ဆက်ခိုင်းတာပဲ ဖြစ်သည်။
ရွက်လွှာကျောင်းရောက်တော့ ကြားပြီးပြီ။

"ငါ မနက်က ကြည်ဖြာကို ဖုန်းခေါ်ခိုင်းသေးတယ်၊ နင် မရှိ ဘဲ ဆင်းထည့်ဝါနဲ့
တိုးနေလို့ ဘာမှ မပြောခိုင်းလိုက်ရဘူး"

မင်းပျိုပြောပြီး ဒီစာကိစ္စ အကူအညီ တောင်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းမှာ
တုန်းက ဆင်း လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ခွင့်မသာတာမို့ ကျောင်းက ပြန်ရောက်တော့မှ ဆင်း ရေချိုး
ခန်းဝင်နေတုန်း ထည့်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏ ။

ဆင်းကို မသိမသာ ခိုးကြည့်နေတုန်း ကျောပိုးအိတ်လေး ဖွင့်ကာ စာအုပ်တွေ
ထုတ်နေတာ မြင်သည်။

"ဟင်"

စာအုပ်ကြားထဲက ထွက်ကျသွားသော စာအိတ်ပြာလေးကို တွေ့ တော့ ဆင်း
တအံ့တဩ အသံလေး ထွက်သွားသံ ကြားသည်။

ရွက်လွှာ ချက်ချင်း အကြည့်တွေ စာအုပ်ထဲ ပြန်ပို့ပြီး စာကျက် နေသလို
အာရုံစိုက်ပစ်လိုက်သည်။ မင်းပျိုရဲ့ ဆန္ဒတော့ ပြည့်ဝသွားပြီ။

"တောက် ဒီစာကို ဘယ်သူ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာထည့်သွား တာလဲ မသိဘူး"

ဆင်း တစ်ယောက် တည်း ရေရွတ်သလို ပြောကာ စာကို ဖွင့် ဖတ်နေချိန်မှာ
ရွက်လွှာ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေ၏ ။

မသိမသာလေး ဆင်းကို အကဲခတ် စွဲကြည့်နေလိုက်သည်။

စာဖတ်ရင်း ဆင်းထည်ဝါ အံကလေး ကြိတ်ထားမှန်း မေးရိုး လေးတွေ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာကို သတိထားမိသည်။

အခြေအနေက သိပ်ကောင်းပုံ မရတာ သေချာ၏ ။ မင်းပျိုအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေမယ့် ထိုအခြေအနေကိုပဲ ရွက်လွှာ ကျေနပ်နေမိတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏ ။

"တောက်"

ဆင်း တက်ခေါက်သံကို ကြားသည်။ ရွက်လွှာ ချက်ချင်း အကြည့်တွေ ပြန်ရပ်သိမ်းပြီး မမြင်ဟန် ဆောင်နေပေမယ့်

"ရွက်လွှာ"

"ဟင် ဘာလဲ ဆင်း၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

ဆင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးရှတောက်ပလျက် တစ်ခုခု ပြောဖို့ ဟန်ပြင်သည်။
ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လက်ထဲက စာကိုလုံးချပြီး အခန်းထောင့်က အမှိုက်ခြင်းလေးထဲ ပစ်ထည့်သည်။

"ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး ရွက်လွှာ၊ ဆောရီး မင်းဘာသာ စာကျက်ပါ"

ပြောရင်း ဆင်းထည်ဝါ ထိုင်ခုံက ထရပ်သည်။ ဆင်း မျက်နှာ ပေါ်မှာ အလိုမကျရိပ်တွေ နှင့် သန့်မှု နိဗ္ဗာန်နေသည်။ မင်းပျိုရဲ့ စာလေးအတွက် ဆင်း ဒီလောက်အထိတောင် ဖြစ်ရသလား။

တကယ်ဆို မင်းပျိုလွင် ဆိုတာလည်း သူတို့ကျောင်းမှာ တော့ ကင်းတစ်ပါးပဲ မဟုတ်လား။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ ဆင်း"

"တို့ စာကျက်လို့ မရတော့ဘူး ရွက်လွှာ၊ ဒီညတော့ မင်း ဘာသာ တစ်ယောက်

တည်း ကျက်တော့၊ တို့က စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် စာကျက်လိုကို မရတာ "

ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟု မေးသင့်ပေမယ့် ရွက်လွှာ မမေး ဖြစ်ပါ။ ဆင်း မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်နေရသော ဒေါသအရိပ်တွေ ကို မြင်သိနေ၏ ။

"ကဲ ရွက်လွှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျက်နော်"

"အင်း ဆင်း အိပ်ချင်အိပ်တော့လေ၊ ရွက်လွှာ ခဏကျက်လိုက် ဦးမယ်"

"ဟင့်အင်း တို့ အိပ် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပျိုလွင်ကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားချင်လို့"

"ဟင်"

ရွက်လွှာ မျက်ဝန်းလေးတွေ အထိတ်တလန့် ပိုင်းစက်သွားချိန် မှာ ဆင်းထည့်ဝါက စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့ချေပြီ။

ဆင်း ခြေသံလေးတွေ ဝေးကွာသွားချိန်အထိ ရွက်လွှာ တွေ တွေ လေး ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

အခန်းထောင့်က အမှိုက်ခြင်းလေးထဲမှာ ဆင်း လွှင့်ပစ်ခဲ့သော မင်းပျိုရဲ့ စာလေးရှိနေတာ သိနေတော့ ထိုစာလေးဆီ အာရုံရောက်နေ ခဲ့၏ ။

တာဝန်အရ ကူညီပေးခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဖတ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူး တော့ မရှိခဲ့ပါ။ အခုတော့ မင်းပျိုရဲ့ စာလေးကို ဖတ်ကြည့်ချင်သည်။ ဆင်း ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားတာလဲ သိချင်မိသည်။

အခန်းထဲကို ဆင်း ပြန်ဝင်လာမှာ လည်း စိုးရိမ်တာမို့ ထိုင်ခုံက ချက်ချင်း မထရဲသေးဘဲ စောင့်ကြည့်ရသေး၏ ။

ဆင်းထည့်ဝါ ပြန်မလာနိုင်တော့မှာ သေချာမှ ထိုင်ခုံက ထကာ အမှိုက်ခြင်းလေးထဲက စာလေးကို ကောက်ယူဖတ်ကြည့်မိသည်။ ကြေမွ နေပေမယ့် စာလေးက ဖတ်လို့ရပါသေးသည်။

ဆင်း:

အရမ်းမာနကြီးတတ်တဲ့ မိန်းမတွေ က အရမ်းချစ်တတ်ကြတယ် တဲ့။ အဲဒီ စကားမှန်ရင်တော့ ဆင်းရင်ထဲမှာ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိမှာ သေချာတယ်။ ဆင်း မာနတွေ ကြီးပြလေလေ ကိုယ်က ပိုမက်မော လေပဲ။ ဘယ်တော့မှ စိတ်ပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဆင်းကို သိပ်ချစ်တယ်။

မင်းပျို

ရွက်လွှာ မျက်မှော င်လေးတောင် ကျုံ့ သွားမိသည်။ မင်းပျိုရဲ့ ရည်းစားစာက ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိ။

ဆင်းကို မာနတွေ ကြီးသူလို့ ရေး ထားတာကြောင့် ဆင်း ဒေါသ တွေ ဆူဝေသွားတာ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ဆင်းကို ပေးတတ်ကြသော ရည်းစားစာတွေ အများ ကြီးကို ရွက်လွှာ ဖတ်ကြည့်ဖူးပါသည်။

စာတိုင်းက ဆင်းအပေါ်မှာ အောက်ကျခံကာ နနရွရွ စကား လုံးတွေ နှင့် ရေး ထားတာတွေ ပဲ ဖြစ်၏ ။ အခုတော့ မင်းပျိုရည်းစားစာက ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိ။ စာလေးကို ဆင်း လုံးခြေ လွှင့်ပစ်ထားသည့် အတိုင်း အမှိုက်ခြင်းထဲ ပြန်လွှင့်ပစ်ထားလိုက်သည်။

မင်းပျိုဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း သူ့စာကိုတော့ ဆင်း ဖတ် ကြည့်ပြီးသွားတာ အမှန်။ ဒီစာကြောင့် ပဲ စာတောင်မကျက်နိုင်ဘဲ ဆင်း ဒေါသတွေ ထွက်သွားခဲ့တာ မင်းပျို သိလျှင် ဘာပြောမည် လဲ မသိ။

ငါ့ဘက် ကတော့ တာဝန်ကျေပါတယ် မင်းပျို။

*

အခန်း (၂)

"ငါ့စာကို သူ ဖတ် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်နော် ရွက်လွှာ"

"အင်း သေချာပါတယ် မင်းပျိုရယ်"

"အိုခေ ငါ ဝမ်းသာသွားပြီ"

မင်းပျိုမျက်ဝန်းတွေရွန်းလဲ့တောက်ပသွားတာ အထင်အရှား။ ဆင်းထည်ဝါက သူ ပေးသည့်စာကို ဖတ်သည်ဆိုရုံနှင့် မင်းပျိုလွင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတာ မြင်တော့ ရွက်လွှာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းချင်သလို လို ခံစားရသည်။

တကယ်ဆို ဆင်းထည်ဝါက ဒီစာကိုဖတ်ပြီး လုံးချေလွှင့်ပစ် လိုက်တာ သိလျှင် မင်းပျိုဘာပြောမည် လဲ။

အခုလို ပျော်နိုင်မည် လား။ မပြောရက်တာမို့ ရွက်လွှာ မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားခဲ့တာ မင်းပျိုမသိရှာပါ။

"ရွက်လွှာ"

မင်းပျိုခေါ်တော့ ရွက်လွှာ မျက်လွှာလေးပင့်ကြည့်သည်။ မင်းပျိုလွင်က ခွက်ထဲမှာ လက်ကျန်ကော်ဖီတွေ ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ပြီးမှ

"ဆင်းက ငါ့ကို ဘာပြောသေးလဲ"

မင်းပျိုမေးတော့ ရွက်လွှာ ချက်ချင်း ပဲ ခေါင်းလေးခါပြမိသည်။ အမှန်တွေ ကို မပြောချင်ပါ။ ဆင်း အကြောင်း ရွက်လွှာ အသိဆုံး ဖြစ် သည်။ စာဖတ်နေတုန်းက မျက်နှာပေါ်က အမူအရာတွေ က သက်သေပဲ လေ။

မင်းပျိုရဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး ဆင်းထည်ဝါ စာတောင်မကျက်နိုင်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာ မင်းပျိုမသိစေချင်ပါ။

"ဘာမှမပြောဘူးလားဟာ၊ နင်တို့က ညီအစ်မတွေ ပဲဟာ၊ တစ်ခုခု

တိုင်ပင်သလား ငါ သိချင်တာ"

"ဟင့်အင်း ငါ့ကို ဘာမှကို မပြောတာ၊ သေချာတယ် မင်းပျို"

မင်းပျိုမယုံသင်္ကာ မျက်ဝန်းတွေ နှင့် သူမကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပြန်သည်။
မျက်ခုံးထိပ် နှစ် ဖက်က ကွေးကွေးလေး တွန့်လျက်

တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တို့ ဝန်းဝန်းသော မင်းပျိုမျက်ဝန်းတွေ ကို ရွက်လွှာ
ရင်မဆိုင်ရဲသလို အကြည့်လွှဲလိုက်မိသည်။

ဒီမျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ကိုပဲ ရွက်လွှာ တိတ်တခိုး ရင်ခုန်စွဲလန်း ခဲ့ရတာ မင်းပျို
မသိခဲ့ပါ။

တကယ်ဆို ပထမနှစ် စတက်ခဲ့ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရ သော မင်းပျို
အပေါ်မှာ သူမ ခင်မင်နှောင်တွယ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်တွေ က ကြီးမားခဲ့တာ မင်းပျို
အသိဆုံးပါပဲ။

အခု တတိယနှစ် တိုင်သည်အထိ မင်းပျိုနှင့်ရွက်လွှာတို့ အခင် အမင်မပျက်
ရှိခဲ့သည်။ ဆင်းထည်ဝါနှင့် မင်းပျိုကတော့ ခင်မင်ရင်းနှီး တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ဆင်းထည်ဝါ
ကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း မထားတာကြောင့် ဖြစ်၏ ။

အနေတည်ပြီး ချောမောသော ရုပ်ရည်ကြောင့် လည်း ဆင်း ထည်ဝါသည်
အားလုံး သတိထားစရာ မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည်လား ရွက်လွှာ တွေ ကြည့်မိ၏ ။

"ရွက်လွှာ ငါ့စာဖတ်ပြီးတော့ ဆင်းထည်ဝါ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှု ရှိသလဲ နင်
အကဲခတ်မကြည့်မိဘူးလား"

မင်းပျိုလွင် အလိုမကျသလို ထပ်မေးနေပြန်သည်။ ရွက်လွှာ ပင့်သက်လေး
ရှိုက်ရင်း ထပ်ပြီး ခေါင်းခါမိပြန်၏ ။

"ငါ အဲဒီ လို အကဲခတ်တတ်ဘူး မင်းပျို၊ ဆင်းက အကဲခတ် ရခက်တာ အမှန်ပဲ"

"ကျွတ် နင်တို့က တစ်အိမ်တည်း နေကြတဲ့ ညီအစ်မတွေ ဖြစ်ပြီး

တိုင်တိုင်ပင်ပင်တောင် မရှိကြဘူးလား"

"ညီအစ်မ ဆိုပေမယ့် နှစ် ဝမ်းကွဲတယ်လေဟာ၊ ပြီးတော့ ငါနဲ့ဆင်းက စိတ်ဓာတ်ကော အသွင်အကျင့်ပါ တူတာမှ မဟုတ်တာ"

ရွက်လွှာဆိုတော့ မင်းပျိုဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ ငြိမ်သွား ခဲ့သည်။
တကယ်လည်း ဆင်းထည်ဝါနှင့် ရွှေရွက်လွှာတို့က ညီအစ်မ နှစ် ဝမ်းတောင် ကွဲပါသည်။

ရုပ်ရည်ချင်းကလည်း တူတာမဟုတ်။ ဆင်းထည်ဝါက ရွက်လွှာ ထက် အရာရာ အပုံကြီး သာပါသည်။

မိဘရင်းချာတွေ မရှိတော့တာချင်း တူပေမယ့် ဆင်းထည်ဝါ အတွက် သူမမိဘတွေ က ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံစွာ ချန်ပေးထားခဲ့နိုင် သည့်အပြင် အောင်မြင်စွာ လည်ပတ်နေသော အထည်ချုပ်စက်ရုံကြီးကို လည်း ထားရစ်ခဲ့၏ ။

လူယုံတော် တွေ နှင့် လွှဲအပ်ပြီး ဆင်းထည်ဝါ မပူမပင် ကျောင်း တက်နေနိုင်သည်။

ရွက်လွှာ ဘဝ ကတော့ မိဘတွေ ရှိစဉ်ကတည်းက ပြည့်စုံ ချမ်းသာခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တိမ်းပါးသွားကြတော့ ရွက်လွှာ ရှစ်တန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေးသည်။

ဖေဖေဘက်က အဒေါ်အပျိုကြီး အိမ်မှာ နေရင်း ကျောင်းဆက် တက်ခွင့် ရခဲ့သည်။

ဆယ်တန်း အောင်တော့ ဆေးတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရသည်။ ဝါသနာပါလှသည့် မဟုတ်ပေမယ့် မွေးစားအဒေါ်ရဲ့ ဆန္ဒကြောင့် တိရစ္ဆာန် ကု ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရအောင် ကြိုး စားခဲ့ရ၏ ။

"ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့် ရတဲ့အခွင့်အရေး ကို ရအောင် ကြိုး စား သမီး၊ သမီးအစ်မ ဆင်းထည်ဝါကလည်း သမီးလိုပဲ တိမွေးကုလိုင်း ရတယ်၊ သမီးတို့

ကျောင်းအတူတက်နိုင်တာပေါ့"

ဒေါ်လေးဆန္ဒနှင့် ဆင်းထည်ဝါတို့အိမ်မှာ နေကာ ဆင်းနှင့်အတူ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။ ထောက်ပံ့ပေးသည့်ဆိုပေမယ့် ကျောင်းစရိတ် လောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဆင်းထည်ဝါကပဲ ရွက်လွှာအတွက် လိုအပ်သမျှ ကူညီပေး နေတာဟု ဆိုရမည် ။ ကိုယ့်ထက် သုံးလလောက်ပဲ ကြီးတာမို့ သူငယ်ချင်း တွေ လိုပဲ ဆက်ဆံလို့ ရသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိ၏ ။ ဆင်းအိမ်အရိပ်မှာ ခိုနေရသည်ဆိုသော အသိနှင့် ရွက်လွှာ သိမ်ငယ်မိ၏ ။ ဆင်းက ထိုအတွက် အနိုင်ယူတာမျိုး မရှိပေမယ့် ကိုယ်က အလိုက်တသိ နေရသည်။

အခုလည်း မင်းပျိုကိစ္စမှာ မင်းပျိုဖွတ်တောင်းဆိုတာကြောင့် ရွက်လွှာ ကူညီခဲ့တာပေမယ့် ဆင်း သိသွားမှာ တော့ ကြောက်ခဲ့ရ၏ ။

"ကဲ ငါ ပြန်တော့မယ် ရွက်လွှာ"

ကျသင့်ငွေကို ထုတ်ရှင်းရင်း မင်းပျိုပြောတော့ ရွက်လွှာ အတွေးတွေ ထဲက ပြန်ရုန်းထွက်ရင်း မင်းပျိုကို မော့ကြည့်မိ၏ ။

"နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား မင်းပျို"

စိုးရိမ်စိတ်လေးနှင့် သူမ မေးတော့ မင်းပျိုခေါင်းကို ခါပြသည်။

"ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာ လဲ ရွက်လွှာရယ်၊ နင် ငါ့ကို ကူညီပေး ခဲ့တာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ ပဲ၊ ဆင်းဘက်က ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ပြောရင်တော့ ငါ့ကို ပြန်ပြောနော်"

"အင်းပါဟာ သူ ဘာမှမပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဆင်းက သိုဝှက် တတ်တယ်ဟ၊ နင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို ငါနဲ့ ဘာမှမတိုင်ပင်သေးဘူး"

"အိုခေ ငါ ယုံပါတယ်၊ ကဲ လစ်ကြမယ်၊ ငါ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ချိန်းထားသေးလို့ဟ"

"အေး အေး ကျောင်းဖွင့်တဲ့နေ့ကျမှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့"

ကဖေးဆိုင်လေးထဲက မင်းပျိုကသော ကမျောလေး ထွက်သွား ခဲ့သည်။

နက်ပြာရောင် စပိုရှပ်လက်တိုနှင့် ဂျင်းပြာနုကို ဝတ်ဆင်ထား သော မင်းပျိုကတော့ ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် စမတ်ကျနေချာမောလွန်း သည်။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ရပ်ထားသော ကားဆီကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပုံက ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းပါသည်။

ရင်ထဲမှာ ရွက်လွှာ ပင့်သက်လေး ရှိက်မိပြန်၏ ။

မင်းပျိုနှင့် ဆင်းထည်ဝါ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားလျှင် ရွက်လွှာ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။
တွေ့ကြည့်ရုံနှင့် ရင်ထဲမှာ မောသွား၏ ။

ဒါပေမဲ့ ဆင်းဘက်က တုံ့ပြန်မှု တွေ က မင်းပျိုအတွက် အခြေ အနေ
မကောင်းတာတော့ သေချာ၏ ။

ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းသာစရာပေမယ့် မင်းပျိုအတွက်တော့...။

နင် ခံစားနေတာ ကြည့်ပြီး ငါ မပျော်ရက်ပါဘူး မင်းပျိုရယ်။

*

အခန်း (၃)

"မင်းပျိုလွင်နဲ့ ငါတွေ ချင်တယ်၊ အဲဒါ နင် စီစဉ်ပေးစမ်းပါ ရွက်လွှာ"

ဆင်း စကားကြောင့် ရွက်လွှာ အံ့သြသွားမိတာ အမှန် ဖြစ် သည်။ ဒီလို ရွက်လွှာကို ဆင်း ထိပ်တိုက်ကြီး ပြောလာမည် ဟု လုံးဝ ထင်မှတ်မထားခဲ့တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

"ဟို နင် ဘာပြောမလို့လဲ ဆင်း"

ရွက်လွှာ အမေးကြောင့် ဆင်း မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး ကုပ်ပြီး ကြည့်သည်။
မမေးအပ်သော စကားကို ကိုယ်မေးလိုက်မိသည်လားဟု နောင်တတောင် ရချင်သွားမိ၏ ။

"ဟိုလေ ငါက ဘာသဘောမှ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး"

လိပ်ပြာမလုံစွာ ဖြေရှင်းတော့ ဆင်းထည်ဝါ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးပြီး သည်။ ထိုအပြုံး တွေ ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပါနေမှာ တော့ ရွက်လွှာ သိပါသည်။

"ငါ သူနဲ့စကားပြောချင်တာ သက်သက်ပဲ ရွက်လွှာ၊ မင်းပျိုလွင်က ငါ့ထက် နင်နဲ့က ပိုရင်းနှီးတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို စီစဉ်ခိုင်းတာ၊ ကင်တင်းနီကို နင် သူ့ကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့ပေါ့"

ဆင်း တောင်းဆိုနေသော ကိစ္စက ခက်ခဲသော ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါ။ မင်းပျိုနှင့် ရွက်လွှာက ကင်တင်းနီမှာ မကြာခဏ ထိုင်နေကျ ဖြစ်သည်။

"နင်နဲ့မင်းပျိုလွင်တို့ အရင်ထိုင်နေကြပေါ့၊ ငါ လာခဲ့မယ်၊ အဲ တစ်ခုရှိတယ်၊ ငါ တွေ ချင်တယ်ဆိုတာ သူ မသိစေနဲ့၊ မတော် တဆ ကြုံတာမျိုး ပဲ ငါလိုချင်တယ်"

ဆင်းထည်ဝါရဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ရွက်လွှာ နားလည်သဘော ပေါက်ပါသည်။ မင်းပျိုကို တွေ ချင်သည်ဟု ဆင်း တောင်းဆိုပေမယ့် ထိုတောင်းဆိုချက်ကို မင်းပျို မသိစေချင်တာ သေချာသည်။

ရွက်လွှာ အကူအညီနှင့် ဆင်းက ဆုံချင်ပုံပါပဲ။ ဒါ ဆင်းထည့်ပါ ရဲ့ မာနလား။
ဘာရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် လဲတော့ ရွက်လွှာ ဝေခွဲရခက်ပါ သည်။

ကိုယ့်အခြေအနေက ဆင်း ဖြစ်စေချင်တာကို လုပ်ပေးဖို့ပဲ ဆိုတာကိုလည်း
နားလည်နေတာမို့

"စိတ်ချပါ ဆင်း နင် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ငါ စီစဉ်ပေးမှာ ပါ။ မနက်ဖြန်
ကင်တင်းနီကို နင် ထွက်ခဲ့လေ၊ ငါ မင်းပျိုကို ခေါ်ထားလိုက် မယ်"

ဆင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လွင့်ခနဲ လှုပ်ပြီး ပြုံး သည်။ အနား သတ်
နှုတ်ခမ်းစွန်းလေးတွေ ပိရိသေသပ်သည့် ဆင်းထည့်ပါ သည် ချစ်စရာကောင်းသလို
ကြောက်စရာကောင်းအောင်လည်း သိပ္ပံကလေးနဲ့လည်း ဖြစ်၏ ။

အခုလည်း မင်းပျိုကို ဘာကြောင့် ဆင်း တွေ ချင်တာလည်း ဆိုတာ ရွက်လွှာ
အသေအချာ မသိနိုင်ပါ။

သေချာသည် ကတော့ ဒါ မင်းပျိုအတွက် ကောင်းသော ဆုံတွေ့ . မှု တော့ မ
ဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။

ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို အလွယ်တကူ ပျော်ဝင်နိုင်သော မိန်းမတွေ ထဲမှာ
ဆင်းထည့်ပါ မပါဘူးဆိုတာ ရွက်လွှာ သိပါသည်။

အခုချိန်ထိ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ ဆင်းထည့်ပါ စိတ်မဝင် စားခဲ့ပါ။ ဆင်းရဲ့
နောက်ကို အရိပ်လို လိုက်ပြီး ဆင်းရဲ့ တုန့်ပြန်မှု ကို မျှော်လင့်နေသူတွေ အများ ကြီးပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆင်းက မျက်နှာသာ မပေးခဲ့။ နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက် လို ခင်မင်ရင်းနှီးမှု မျိုး တောင် မရှိခဲ့ပါ။

အခုလည်း ရွက်လွှာနှင့် စကားပြောပြီးသည်နှင့် ဆင်း စာကြည့် စားပွဲမှာ
ထိုင်ကာ စာကျက်နေသည်။

ဆင်းကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ရွက်လွှာ စာထဲမှာ အာရုံသွင်းလို့ မရနိုင်တော့ပါ။

မင်းပျိုနှင့် ဆင်းတုကိစ္စကြီးက ခေါင်းထဲမှာ တိုးဝင်နေ၏ ။

ဆင်း ဘာတွေ ပြောမှာ လဲ။ မင်းပျိုကို စာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာရှာလျှင် အခက်။ မင်းပျိုမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ကာ စာနာသနားလာမိသည်။

ဆင်း ကတော့ စာထဲမှာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ အာရုံစိုက်နေနိုင် ပေမယ့် ရွက်လွှာမှာ တော့ အတွေ့တွေ ချာလည်နေသည်။

မင်းပျိုအကူအညီတောင်းလို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် စာထည့်ပေး ခဲ့သည်။ အခုလည်း ဆင်း တောင်းဆိုမှု ကြောင့် မင်းပျိုနှင့် ဆုံအောင် ဖန်တီးပေးရဦးမည် ။

ပင့်သက်တွေ အခါခါရှိက်ရင်း ရွက်လွှာ ရင်တွေ မော စိတ်တွေ လေးပင်နေသည့်အ ဖြစ်။

ဒါကို မင်းပျိုလည်း မသိ။ ဆင်းလည်း ရိပ်မိမှာ မဟုတ်။

ကိုယ့်မှာ သာ လူသူမသိနိုင်သော အပူတွေ နှင့်။ တိတ်တခိုး အချစ်ဆိုတာက ရင်မောစရာကောင်းလိုက်တာ။

*

အခန်း (၄)

ကင်တင်းနီမှာ ထိုင်ဖို့ခေါ်တော့ မင်းပျိုအလွယ်တကူပဲ လိုက် လာသည်။

ဘာမှမစားချင် မသောက်ချင်ပေမယ့် အအေးတော့ မှာ သောက်မိသည်။ မင်းပျို ကလည်း အအေးပဲ မှာ သောက်သည်။

ရှင်းသန့်ဖြူလွင်သော ရှမ်းလက်ရှည်လက်ဝတ်နှင့် နက်ပြာ ကွက်စိတ်ချည်ချောပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းပျိုအသွင်က ရှင်းရှင်း သန့်သန့်လေး ချောမောလွန်းနေ၏ ။

ဘေးခွဲ ဆံပင်ကို သေသေသပ်သပ်နှင့် နုဖတ်နေသော ချော မောသော မျက်နှာကို ပေါ်လွင်စေသည်။

"ရွက်လွှာ နင် ငါ့ကို လာခေါ်တာ ပြောစရာ ရှိလို့လား"

မျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့တွေ က ရွက်လွှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့် ပြီး မေးလာသည်။ မင်းပျိုစိတ်ထဲမှာ ဆင်းနှင့်ပတ်သက်သော သတင်း တစ်ခုခုကိုပဲ မျှော်လင့်နေပုံ ရ၏ ။

"မရှိပါဘူး အတန်းအားတုန်း ထိုင်ချင်လို့ နင့်ကို လာခေါ် တာပဲဟာ အဆန်းလုပ်လို့"

"အဆန်းမဟုတ်ဘူးလေဟာ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ဆင်းရဲ့ ကိစ္စရှိတော့ နင် ပြောစရာရှိတယ် ထင်လို့ မေးတာပါ။ ဆင်း အခြေအနေ ဘာထူး ခြားသလဲ"

မေးပြန်ပြီ ဒီစကား။ ခက်တာက ကိုယ့်မှာ က ဖြေဖို့ စကားမရှိ ပါ။ သိပ်မကြာခင် နင် သိရတော့မှာ ပေါ့ဟု စိတ်ထဲကပဲ ပြောမိသည်။

"ဘာမှမထူးခြားရင်လည်း နေဟာ၊ ငါက ထူးခြားမှု ရှိမလား သိချင်လို့ မေးကြည့်တာ"

ပြောရင်း မင်းပျိုအအေးပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး ပိုက်တံလေးက အသာစုပ်သောက်နေသည်။ ရွက်လွှာ အကြည့်တွေ ဆိုင်လေးအပြင်ဘက် လမ်းမကို

မျှော်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပန်းဆီရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ကင်တင်းနီဘက်ကို တစ်ယောက် တည်း ထွက်လာသော အရိပ်လေးကို အဝေးကတည်းက မြင်သည်။ ဆင်းထည်ဝါ ပါပဲ။

"ရွက်လွှာ နှင် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အအေးသောက်ဖို့ ငါ့ ကို လာခေါ်တာလား"

မင်းပျိုစိတ်မရှည်နိုင်စွာ မေးတော့ ရွက်လွှာ မင်းပျိုကို ရင် ဆိုင်ကြည့်လိုက်ရင်း
"ခဏလေးစောင့် မင်းပျို၊ နင့်ကိုငါ စကားမပြောပေမယ့် ဟိုမှာ ပြောမယ့်သူ လာနေပြီ"

"ဟင် ဘယ်သူလဲဟ"

မေးရင်း မင်းပျိုရွက်လွှာ ကြည့်နေသော လမ်းမဆီ လှည့် ကြည့်၏ ။ မင်းပျို မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ ဖြာကာ ခန္ဓာကိုယ်က မတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

"ဆင်းထည်ဝါ သူနဲ့နင် ချိန်းထားတာလား ရွက်လွှာ"

"အဲဒါတွေ မေးမနေနဲ့၊ သူ ဒီဝိုင်းကို လာထိုင်မှာ သေချာတယ်၊ နင် မေးစရာရှိရင် သူ့ကိုမေးလို့ ရပြီပေါ့ မင်းပျို"

"အိုခေ ကျေးဇူးပဲ ရွက်လွှာ"

မင်းပျိုကျေကျေနပ်နပ် ဖြစ်သွားတာ အထင်အရှား မြင်လိုက် ရသည်။ ဆင်းကလည်း သူမတို့ ဝိုင်းအထိ တန်းတန်းမတ်မတ်လေး လျှောက်လာသည်။

အရယ်အပြုံး ကင်းသော မျက်နှာလေးက တည်ကြည်လွန်းနေ ၏ ။ ကျောလယ်ခန့်အထိ ရှည်သော ဆံနွယ်တွေ ကို ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထား သော ဆင်းထည်ဝါ မျက်နှာလေးက မြူတစ်မှု မှုတောင် အစက်အပျောက် မထင်အောင် ရှင်းသန့်လွန်းပါသည်။

ဆုတောင်းကောင်းလောက်အောင် ဆင်းရဲ လှပချောမွေ့မှု ကို တော့ လှပသော

မျက်နှာလေးကို မြင်တိုင်း ရွက်လွှာတောင် ချိုးကျူး မိ သည်။

"ဆင်း တစ်ယောက် တည်းလား၊ ဒီမှာ ထိုင်လေ"

ရွက်လွှာ အလိုက်သင့် နှုတ်ဆက်ရင်း ဆီးကြိုခေါ်တော့ ဆင်းအကြည့်တွေ က
မင်းပျိုဆီ လွင့်ခနဲ ရောက်သွားခဲ့၏ ။

"ဆင်း ထိုင်လေ ဘာစားမလဲ"

မင်းပျိုက အပြုံး တွေ နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဆင်းက မင်းပျိုနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"တို့အတွက် ကော်ဖီပဲ မှာ မယ်၊ ဘာမှမစားချင်ဘူး"

မင်းပျိုက စားပွဲထိုးလေးကို ခေါ်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာ သည်။ မင်းပျို
အသွင်က ဆင်း ရောက်လာတာမို့ ကျေနပ်နေတာ ရွက်လွှာ သိ နေသည်။ ဆင်းက
အမိပ္ပါယ်ပါသော မျက်ဝန်းတွေ နှင့် ရွက်လွှာကို ကြည့်၏ ။

ရွက်လွှာ နားလည်ပြီးသားပါပဲ။

မင်းပျိုနှင့်ဆင်းတို့ စကားပြောနိုင်ဖို့ ရွက်လွှာ ရှောင်ပေးရမှာ ဆင်းက ကြိုတင်မှာ
ထားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။

"ဪ ဆင်း ထိုင်မှာ ကြာဦးမှာ ဆိုရင် ရွက်လွှာ ပြန်နှင့်လို့ ရမလား၊ ကိစ္စလေး
ရှိလို့"

"ရတယ် ရွက်လွှာ ပြန်နှင့်ပါ၊ တို့ ထိုင်ဦးမှာ "

မင်းပျိုအံ့သြသလို သူမတို့နှစ် ယောက် ကို ကြည့်နေသည်။ ရွက်လွှာ
တမင်ရှောင်ပေးတာဟု မင်းပျိုသိသွားတာ သေချာ၏ ။

"ဒါဆို တို့ကို ခွင့်ပြုဦး၊ မင်းပျိုတို့ ပြန်နှင့်မယ်နော်"

"အေး အေး ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း"

မင်းပျိုက ရွက်လွှာ ရှောင်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်သလို ပြောလိုက်တာမို့ ဆင်း
နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ကျသွားခဲ့၏ ။

ရွက်လွှာ ဝိုင်းက အသာပဲ လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ ကင်တင်းနီထဲမှာ ထိုင်နေသော
စားပွဲဝိုင်းက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အားလုံး ဆင်းထည်ဝါနှင့် မင်းပျိုလွင်တို့ဆီမှာ ပဲ
အာရုံရောက်နေကြသည်။

မင်းပျိုလွင်ဆိုတာလည်း ဒီကျောင်းရဲ့ ကင်းတစ်ပါး။ ဆင်းထည် ဝါဆိုတာလည်း
အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း လက်ခံထားသော အလှ ၁၇ရင်မ တစ်ပါး။

ဒီနှစ် ယောက် ကို ကင်တင်းနီမှာ ဆုံတွေ့ သည်ဆိုတော့ စိတ်ဝင် စားကြမှာ
မလွဲ။

ရွက်လွှာ ကတော့ ရှောင်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ဘာတွေ ပြောကြမလဲ ဆိုတာ
သိချင်နေမိသည်။

ခက်တာက ရင်ထဲမှာ စိတ်က နှစ် ခွ ဖြစ်နေသည်။ မင်းပျိုကိုလည်း
ပျော်စေချင်သည်။ သူမ နှလုံးသားမှာ လည်း ဒဏ်ရာတွေ နှင့် မပူလောင်ချင်ပါ။

မင်းပျိုရယ် ရှင် မြင်နိုင်မယ်ဆိုရင်...။

*

စူးစူးနှစ်နှစ် စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေ ကို ဆင်း မျက်မှောင့်လေး
ကုပ်ပြီး ပြန်ကြည့်ပစ်မိသည်။

မင်းပျိုလွင် အကြည့်တွေ က ရပ်သိမ်းမသွားခဲ့ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေ က အပြုံး တွေ ပါ
အရိပ်ထင်သွားခဲ့၏ ။

"ရှင် ကျွန်မ အိတ်ထဲကို စာထည့်ပေးခဲ့တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆင်း"

ခေါ်သံက ညင်ညင်သာသာပဲ ဖြစ်ပေမယ့် ဆင်း မျက်ခုံးတွေ အလိုမကျသလို တွန့်ကုပ်သွားခဲ့ရင်း

"မင်းပျိုလွင် ကျွန်မကို ဆင်းထည့်ဝါလို့ပဲ ခေါ်ပါ။ ကျွန်မ နာမည် ကို အဖျားဆွတ်ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူး"

"ဆောရီး ဆင်း အဲ ဆင်းထည့်ဝါ။ ကိုယ်က ခင်မင်မှု နဲ့ ခေါ်တာပါ"

"ခင်မင်မှု နဲ့ ခေါ်ရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း တွေ မှ မဟုတ်တာပဲ မင်းပျိုလွင်"

ဆင်း စကားသံတွေ က မာထန်နေတော့ မင်းပျိုလွင် နှုတ်ဆိတ် အကြည့်လွှဲသည်။ ဘေးတိုက်မြင်နေရသော မျက်နှာပေါ်က အသား အရည်က ယောက်ျားတန်ဖိုး နုညက်လွန်းနေသည်။

စိုလဲ့နေသော နှုတ်ခမ်းသားတွေ က ပန်းနုရောင် သမ်းကာ မေးရိုး နှင့် နှုတ်ခမ်းအထက်က စိမ်းမြမြ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေးရာတွေ ကြောင့် ယောက်ျားဆန်သွားခဲ့ခြင်းမျိုး ဟု ဆင်း မှတ်ချက်ပြုမိ၏ ။

မင်းပျိုလွင် ဆိုသော ဒီယောက်ျားကို ဆင်း မြင်ဖူးတာ ကြာပြီ။ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ရမှ ချောမောတာကို ဝန်ခံလက်ခံမိတော့၏ ။

အားလုံးက သတ်မှတ်ထားသော ကင်းဘွဲ့နှင့် ထိုက်တန်သော ယောက်ျား တစ်ယောက် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်း စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျခဲ့တာ သူ ပေးခဲ့သော စာကြောင့် ပဲ ဖြစ်၏ ။

"နေပါဦး မင်းပျိုလွင်၊ ရှင် ကျွန်မ စာအုပ်ထဲအထိ စာကို ဘယ်လိုညှပ်ပေးခဲ့တာလဲ"

"ဗျာ ဟို အဲဒါ"

ဆင်း မေးခွန်းအတွက် သူ့မှာ ဖြေဖို့ ခက်ခဲနေခဲ့တာ သေချာ သည်။
စာသင်ခန်းထဲမှာ ဆင်းလွယ်အိတ်ထဲကို စာထည့်ပေးဖို့ ဘယ်လိုမှ မ ဖြစ်နိုင်တာ
သေချာနေသည်။

မင်းပျိုလွင်ရဲ့ စာ သူမ အိတ်ထဲ ပါလာကတည်းက ဒါ ရွက်လွှာ ရဲ့ စနက်ဆိုတာ
ဆင်း သိပြီးသား။

"ရှင် ရွက်လွှာကို အကူအညီ တောင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား"

"ဗျာ ဟို ဟို ရွက်လွှာကို အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ၊ ရွက်လွှာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး"

"ကျွန်မ အမှန်ကို သိချင်တာ မင်းပျိုလွင်၊ ရွက်လွှာကို အပြစ် တင်နေတာ
မဟုတ်ဘူး"

ဆင်း စကားကြောင့် သူ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း ဝန်ခံသလို ခေါင်း ညိတ်သည်။

"ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ် ဆင်းထည့်ပါ။ ဆင်း အဲ ဆင်းလို့ပဲ ခေါ်ပါရစေတော့၊
ဆင်းကို မြင်လိုက်တိုင်း ချစ်တဲ့စိတ်က ရင်ထဲမှာ တိုးလာတော့ ကျွန်တော် မမျှသိပ်နိုင်ဘဲ
ဝန်ခံမိတာပါ"

"အဲဒီ လို ဝန်ခံတာ ကျွန်မ လက်ခံတယ်၊ ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကို ချစ်တာလဲ"

"ဆင်းရဲ့ ကုဏ္ဍိသိက္ခာကြီးမားတာကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးတာ ပါ"

"နေပါဦး ကျွန်မကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ က ကုဏ္ဍိ သိက္ခာ မရှိဘူးလို့
ရှင် ပြောချင်တာလား"

"ဟာ အဲဒီ သဘော မဟုတ်ပါဘူး ဆင်း၊ ဆင်းကို ကျွန်တော် နှစ်သက်
သဘောကျတာတွေ ကို ပြောပြတာပါ"

ချောင်ပိတ်ပြီး သူ့စကားမှန်သမျှ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နေသော ဆင်းကြောင့် သူ

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံရ၏ ။

သူ့ကို မဆံ့တွေ ခင်ကတည်းက တုံ့ပြန်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားမိသော သူမကလည်း တစ်ချက်လေးတောင် အလျော့ပေးဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။

"မပြောပါနဲ့ ကျွန်မ အဲဒီ စကားလုံးတွေ ကို မကြားချင်ဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မခံစားတတ်လို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ရှင်က မာန ကြီးတတ်တယ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ကိုယ်လိုရာ ဆွဲပြောတာ ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး၊ မာနကြီးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် က သိပ်ချစ်တတ်တယ်လို့ ရှင်ထင်နေသလား၊ ရက်ရက်စက်စက် နင်းချေဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ "

"ဗျာ"

ဖတ်လိုက်ရကတည်းက သူ့စာကို ဆင်း မကျေနပ်ခဲ့တာ အမှန်။ ဆင်းကို မာနကြီးလွန်းသူဟု မင်းပျိုလွင် ဆိုခဲ့တာ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်ရ၏ ။

"ဆင်း မာနကြီးတာကို ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း သတ် မှတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးက ပြောကြတာပါ"

"အားလုံးက ဘာလဲ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစား ပြီး မအောင်မြင်လို့ ပြောကြတဲ့ ယောက်ျားတွေ စကားလား၊ ကျွန်မ အဲဒီ ယောက်ျားတွေ ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အထင်မကြီးဘူး မင်းပျိုလွင် "

"ဆင်း ဆင်း ကျွန်တော် စာအတွက် စိတ်ဆိုးသွားတာလား ဟင်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်"

"တောင်းပန်တယ် ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ မင်းပျိုလွင် "

"ဆင်းကို သိပ်မာနကြီးတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတဲ့အတွက်ပါ၊ အဲဒီ စကားလုံးအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်တယ်"

"ရှင့်စာအတွက် တောင်းပန်တာပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆင်း၊ မာနကြီးသူလို ဆိုမိတဲ့ စကားအတွက်ပဲ တောင်းပန်တာပါ။ ဆင်းကို ကျွန်တော် ချစ်တာက အမှန်တရားပဲလေ။ အဲဒီ စကားကိုတော့ ပြန်မရပ်သိမ်းပါဘူး။"

သူ့စကားကြောင့် ဆင်း မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင် သမ်းသွား ၏ ။ မင်းပျို လွင်ဆိုသည့် ယောက်ျားက သူမ ထင်ထားတာထက် ရဲတင်း လွန်းသူပါလား။

အခုလည်း ကြည့်၊ ဆင်းနှင့်အချေအတင် ပြောနေသည့်ကြား က သူ ပြောချင်တာကို မ ဖြစ်မနေ ပြောနေသည်။

မင်းပျိုလွင်ကိုတော့ လျော့တွက်လို့ မရတာ အမှန်။

"အဲဒါ ရှင့်ကိစ္စပဲလေ။ ကျွန်မ သိချင်တာက ကျွန်မ ကျောပိုး အိတ်ထဲအထိ ရှင် စာထည့်ပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကိုပါ။ ရွက်လွှာ ကြောင့် ဆိုတာ ရှင် ဝန်ခံပြီပဲ"

စကားအဆုံးမှာ ဆင်း ထပြန်ဖို့ ပြင်တော့ မင်းပျိုလွင် မော့ ကြည့်ရင်း

"ဒီကိစ္စအတွက် ဆင်း အပြစ်တင်ချင်ရင် ကျွန်တော် ကိုတင်ပါ။ ဆင်းကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်။ ဆင်းမှာ မာနတရားတွေ မရှိတာ သိတော့ ပိုလို့တောင် မြတ်နိုးတယ်ဗျာ။ ဆင်း ကျွန်တော် ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အ ဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးပါ"

ဆင်း မျက်ဝန်းတွေ ထဲအထိ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ပြီး ဆိုနေ သော သူ့ကို ဆင်း ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိတာ အတော် ကြာသည်။

မင်းပျိုလွင် အကြည့်တွေ က ရပ်သိမ်းမသွားခဲ့ပါ။

ရှင် စိန်ခေါ်တာလား မင်းပျိုလွင်။

"ဆင်းမှာ မာနတကယ်မကြီးဘူးဆိုရင် လက်ခံနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံတယ်"

"ရှင် မဆိုးပါဘူး မင်းပျိုလွင်၊ ကောင်းပြီလေ မိတ်ဆွေ တစ် ယောက် အ ဖြစ် ရှင့်ကို ကျွန်မ အသိအမှတ်ပြုတယ်"

"ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီ ဆင်း"

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ မိတ်ဆွေအ ဖြစ်ပဲ ရှင့်ကို အသိ အမှတ်ပြုတာ"

"ကိုယ် လက်ခံတယ် ဆင်း၊ ကျွန်တော့် အချစ်အတွက်တော့ ဆင်း နှလုံးသားက လက်ခံလာတဲ့အထိ ကြိုး စားဦးမှာ ပါ"

ဆင်း နှုတ်ခမ်းလေး လှစ်ခနဲ ပြုံး ပြုံး ကင်တင်းနိထဲက ထွက် ခဲ့သည်။ မင်းပျိုလွင် ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေမှာ တော့ သိနေ၏ ။

ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆုံကြဦးမှာ ပါ မင်းပျိုလွင်။

ခဲနိုင်ရည်ရှိအောင်တော့ ရှင် ကြိုး စားထားပေါ့ မင်းပျိုလွင်။

*